

# Ποια είναι η χώρα του Τράμπ;

Του Tristan Hughes (μετάφραση: barikat)

Η εκλογική βάση στην οποία απευθύνεται ο Ντόναλντ Τράμπ είναι πάντα η ανώτερη τάξη - όχι φτωχοί εργαζόμενοι.

Αυτό που ακολουθεί είναι η διερεύνηση ενός παζλ: πώς μπορούμε να σχηματίσουμε τη ρητορική του Ντόναλντ Τράμπ σχετικά με τη διάσωση της (λευκής) Αμερικανικής εργατικής τάξης από μια διεθνή οικονομική συνωμοσία με τα δεδομένα που έχουμε σχετικά με την πραγματική εκλογική βάση του, που υποδηλώνουν ότι η συντριπτική πλειοψηφία της υποστήριξής του την ημέρα των εκλογών προήλθε από το πιο εύπορο μέρος της αμερικανικής κοινωνίας;

Ο Τράμπ κέρδισε το αξίωμα υποσχόμενος να εξοντώσει μια «φιλελεύθερη» ή «παγκόσμια» ελίτ, μια ομάδα την οποία τουλάχιστον ο ίδιος και μερικοί από τους υποστηρικτές του εξακολουθούν να θεωρούν ότι τη πολεμούν. "Εκλέχτηκα", δήλωσε ο Trump ανακοινώνοντας την απόφασή του να αποχωρήσει από τη Συμφωνία των Παρισίων "για να εκπροσωπήσω τους πολίτες του Πίτσμπουργκ, όχι του Παρισιού".

Ωστόσο, ο Trump πιθανώς κατέχει, τουλάχιστον ονομαστικά, εκατομμύρια δολάρια σε ξένα χρηματοπιστωτικά επενδυτικά προϊόντα (μέχρι να δημοσιοποιήσει τις φορολογικές δηλώσεις του, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι). Εάν κάποιος ανήκει σε μια παγκόσμια οικονομική ελίτ, σίγουρα είναι αυτός.

## Η εκλογική βάση του Τράμπ

Τις τελευταίες δεκαετίες, το 10% των μεγάλων εσόδων έχει υπεξαιρεθεί από το 90% των χαμηλών στρωμάτων. Πρόκειται για πλούτο τέσσερις φορές μεγαλύτερο από το χρέος της αμερικανικής κυβέρνησης προς ξένες χώρες. Η συντριπτική πλειοψηφία των υποστηρικτών του Trump βρίσκεται σε αυτή την ελίτ.

Με άλλα λόγια ο Trump, είναι ένας πλούσιος καπιταλιστής που παλεύει με ένα φάντασμα: δίνει, δηλαδή, μια μάχη που μπορεί να έχει λογική σε επίπεδο ρητορικής, αλλά δεν έχει βάση σε επίπεδο στατιστικών δεδομένων.

Επομένως ποιοι είναι αυτοί οι κάτοικοι του μυθικού Πίτσμπουργκ που συνεχώς επικαλείται ο Τράμπ, και ποιοι είναι αυτοί οι κάτοικοι του μυθικού Παρισιού που φαίνεται ότι αφανίζονται;

Σύμφωνα με την επικρατούσα άποψη, ο Τράμπ εκτοξεύτηκε στον Λευκό Οίκο χρησιμοποιώντας την ώθηση που του έδωσαν οι δυσαρεστημένοι, οι περιθωριοποιημένοι λευκοί κάτοικοι των ΗΠΑ. Με την μετατόπιση του Μίσιγκαν, της Πενσylvάνια και του Γουισκόνσιν προς τα δεξιά, κατάφερε να κερδίσει το Εκλεκτορικό Σώμα (αν όχι τη λαϊκή ψήφο). Όμως, ανεξάρτητα από την αληθινή αυτή αφήγηση, η μικρή ομάδα λευκών εργαζομένων που υποστήριξαν τον Trump δεν αποτέλεσε την πλειοψηφία της βάσης των ψηφοφόρων του.

Τα αποτελέσματα των δημοσκοπήσεων παρουσιάζουν προβλήματα. Ωστόσο, σύμφωνα με τα δεδομένα που μας δίνουν, ο Τράμπ δε πέτυχε σπουδαία πράγματα στην εκλογική βάση που κερδίζει λιγότερα από 50.000 δολάρια ετησίως (είναι περίπου τη φτωχότερη

πληθυσμιακή ομάδα της αμερικανικής κοινωνίας). Η Κλίντον κέρδισε ψηφοφόρους σε αυτή την ομάδα που σε ποσοστό αγγίζουν περίπου 11%.

Ο Τράμπ εμφανίζονται να κερδίζει σε ψήφους στα υψηλά εισοδήματα. Το 2008, ο Ομπάμα και ο Μακ Κέιν έλαβαν το 49% των ψήφων από την εκλογική βάση που κερδίζει περισσότερα από 50.000 δολάρια το χρόνο. Το 2016, ο Τράμπ μείωσε το ποσοστό της Clinton κατά 4% στο εισόδημα των 50.000-100.000 δολαρίων, κατά 1% στα εισοδήματα 100.000-200.000 δολαρίων κατά 1% στα εισοδήματα των 200.000-250.000 δολαρίων και κατά 2% στους ψηφοφόρους που κερδίζουν πάνω από 250.000 δολάρια το χρόνο.

Αυτή η επιτυχία ήταν σημαντική: πρόκειται για τη συντριπτική πλειοψηφία των ψηφοφόρων, που ήταν γύρω στο 64%.

Στην Αμερική, το 10% των ψηφοφόρων (από τα ανωτέρα οικονομικά στρώματα) ανέρχεται σε περίπου 30 εκατομμύρια ανθρώπους. Ένα κέρδος 2% μεταξύ αυτής της πολιτικής ομάδας θα ήταν τεράστιο, ειδικά σε μια εκλογική μάχη όπου ο Τράμπ έχασε από τη λαϊκή ψήφο κατά τρία εκατομμύρια.

Το μεγαλύτερο κέρδος ήταν αυτό ακριβώς: Ο Τράμπ ξεπερνούσε σταθερά την Κλίντον ανάμεσα στα ανώτερα οικονομικά στρώματα, όχι στο κατώτερα.

Ιστορικά, αυτή είναι η τυπική κατανομή των Δημοκρατικών ψηφοφόρων – ωστόσο αποτελεί ταυτόχρονα και ένα περίεργο στατιστικό αποτέλεσμα για έναν υποψήφιο που υποτίθεται ότι σαν προτεραιότητα την εργατική τάξη στην Αμερική. Έτσι, ας θέσουμε πάλι την ερώτηση: ποιοι είναι οι κάτοικοι αυτού του μυθικού Πίτσμπουργκ;

Μια ιστορία δύο κομητειών

Λίγες ώρες βόρεια από το Μανχάταν, η κομητεία του Σάφολκ είναι ένα μέρος με απομονωμένες παραλίες, γραφικούς φάρους, και αποκλειστικές λέσχες γκολφ. Με το μέσο όρο εισοδήματος να βρίσκεται στα 88.663 δολάρια, είναι το αντίθετο από αυτό που οι New York Times θα πίστευαν ότι είναι η Αμερική του Τραμπ. Ωστόσο, το Σάφολκ έκανε στροφή στην πορεία του, καθώς έγινε Ρεπουμπλικανικό το 2016, σημειώνοντας μείωση της τάξεως του 11% στους ψηφοφόρους του Τραμπ.

Κοντά στο Σάφολκ βρίσκεται και η κομητεία του Πάτναμ, η οποία επίσης ψήφισε υπέρ του Ντόναλντ Τραμπ. Το 2015, το Πάτναμ ήταν η δεύτερη πλουσιότερη κομητεία στη Νέα Υόρκη, με μέσο όρο εισοδήματος ανά νοικοκυριό στα 96.148 δολάρια. Ανατρέποντας την τάση άλλων ευκατάστατων περιοχών, και ακολουθώντας το παράδειγμα του Σάφολκ, το Πάτναμ έχει αρχίσει και κάνει στροφή προς τον Ρεπουμπλικανισμό ήδη από τις αρχές του 1990.

Το Πάτναμ καθώς και το Σάφολκ είναι ημι-αγροτικές περιοχές, που αποτελούν την βάση πολλών μεγάλων και ανεπτυγμένων περιουσιών, καθώς και χρηματικών αποθεμάτων.

Υπάρχει τρομερή διαφορά με την κομητεία του Μανχάταν, όπου υπάρχει μηδενικό περιθώριο για εξωτικό τρόπο ζωής και αστικό εξευγενισμό, κάτι που το καθιστά ένα παιδότοπο για τους ευεργετούμενους από την διεθνή οικονομία. Με αναλογία όσον αφορά τις ανισότητες που πλησιάζει πολύ αυτή των αναπτυσσόμενων χωρών, η αντιπαράθεση μεταξύ παλτών μάρκας Burberry και ασφυκτικά μικρών κατοικιών (τα λεγόμενα και σπίτια-

κουτιά) το Μανχάταν είναι αδιαμφισβήτητα ένας μικρόκοσμος νεοφιλελεύθερης φαντασμαγορίας.

Το Μανχάταν υποστήριξε την Κλίντον με ποσοστό 86%, έναντι του 10% ψηφοφόρων του Τραμπ.

Το Μανχάταν, σε αντίθεση με το Πάτναμ και το Σάφολκ, αποτελεί το οχυρό της τάξης που διαμορφώνει την διευθυντική κοινωνική δομή. Η τελευταία αποτελείται από νέους ανθρώπους, που διέπονται από επιχειρηματικό πνεύμα και που είναι ικανοί να εκμεταλλευτούν τις ευκαιρίες που παρουσιάστηκαν κατά την έκρηξη του νεοφιλελευθερισμού. Οι τελευταίοι, κέρδισαν τα περισσότερα τους χρήματα με την τεχνοκρατικοποίηση της οικονομίας υπό τους Ρήγκαν, Κλίντον και Μπους, και απολάμβαναν δημοσίως τον κυβερνητικό ευνοιοκρατισμό (κυρίως με τη μορφή διάσωσης πολλών δισεκατομμυρίων δολαρίων).

Είναι αυτή η κοινωνική τάξη, η οποία καταγγέλει την ανισότητα των φύλων πίνοντας εκλεκτά κρασιά και που ασχολείται με τον " περιβαλλοντισμό των Στάρμπακς", ενώ αποσταθεροποιεί τη ζωή εκατομμυρίων μέσω άγριας οικονομικής κερδοσκοπίας. Είναι, εν συντομία, αυτοί που η Δεξιά ονομάζει "φιλελεύθερους".

Και είναι, πιθανώς, κάποιος από τους πολίτες του μυθικού "Παρισιού" του Τραμπ.

Όσον αφορά τους πλούσιους ψηφοφόρους του Τραμπ, που έχουν εισόδημα μεταξύ 50.000 και 200.000 δολαρίων ( που μπορεί να κατοικούν στο Στατεν Άιλαντ ή στην κομητεία του Πάτναμ), πολλοί από αυτούς θα είχαν χάσει τα περιουσιακά τους στοιχεία στην ύφεση. Η άγρια οικονομική κερδοσκοπία κατέστρεψε το κληρονομικό κεφάλαιο και τα χαρτοφυλάκια επενδύσεων. Σε αντίθεση με τους χρηματοδότες του Μανχάταν, εκείνοι που παίρνουν τα χρήματά τους από πιο "παλιομοδίτικες" πηγές, δε θα περιλαμβάνονταν στη μαζική οικονομική διάσωση. Και έχουν πλήρη επίγνωση αυτής της ασυμμετρίας.

Δεν ισχυριζόμαστε ότι οι διαχειριστές αμοιβαίων κεφαλαίων που έχουν επωφεληθεί από την απελευθέρωση υποστηρίζουν την Κλίντον : μία αξιοσημείωτη εξαίρεση είναι ο Ρόμπερτ Μέρσερ, " ο μεγιστάνας της διαχείρισης αμοιβαίου κεφαλαίου", που βρίσκεται πίσω από την προεδρία του Τραμπ.

Είναι εξαιρετικά πιθανό, συνεπώς, το πολιτικό και πολιτιστικό χάσμα ανάμεσα στο Μανχάταν, το Πάτναμ και το Σάφολκ, να αποτελεί ένα κομμάτι του παζλ.

Το χάσμα της ανώτερης τάξης

Αυτό το χάσμα εξηγεί την ιδιαίτερη εστίαση στις μορφές των νεοαποκτηθέντων δικαιωμάτων κατά τις εκλογές. Οι δύο ανώτερες τάξεις ενσωματώνουν δύο διαφορετικά, αν και εξίσου αποτρεπτικά, κανονιστικά συστήματα.

Η τάξη που διαμορφώνει την διευθυντική κοινωνική δομή υποστηρίζει έναν επιφανειακό πολιτιστικό φιλελευθερισμό. Στα πλαίσια αυτού του αξιακού συστήματος, τα ηθικά πτωχεύοντα μέλη της ελίτ που διαμορφώνει την Σίλικον Βάλου, όπως ο Τιμ Κουκ, μπορούν να καταγγείλουν την απόσυρση του Τραμπ από τη Συμφωνία του Παρισιού, ενώ ταυτοχρόνως, χρησιμοποιούν καταναγκαστική εργασία προκειμένου να παράγουν τα προϊόντα τους χωρίς να υπάρχει εμφανής αντίφαση. Στο πλαίσιο της κανονιστικής μήτρας

του νεοφιλελευθερισμού - στην οποία ενσωματώνονται τόσο η Σίλικον Βάλου όσο και το Μανχάταν - οι συμβολικές χειρονομίες προς την προστασία της πολυμορφίας καθιστούν αδιάφορη οποιαδήποτε συζήτηση σχετικά με τα οικονομικά δικαιώματα. Αυτό, βέβαια, ταιριάζει βολικά με την πολιτική ατζέντα του Δημοκρατικού κόμματος : το κόμμα που υποστήριξαν οι τέσσερις πλουσιότερες κομητείες στην Αμερική.

Από την πλευρά τους, οι πλούσιοι υποστηρικτές του Τραμπ φαίνεται να είναι καχύποπτοι απέναντι στο σύστημα αξιών που αναπτύχθηκε παράλληλα με τη νεοφιλελευθεροποίηση, ευνοώντας αντίθετα έναν αδιάλλακτο συντηρητισμό και έναν λιγότερο κεφαλαιοποιητικό καπιταλισμό. Οι προαναφερθέντες πλούσιοι υποστηρικτές του Τραμπ, που αποτέλεσαν τη βάση της υποστήριξής του, δεν είναι πολίτες ούτε του Παρισιού ούτε του Πίτσμπουργκ. Κατοικούν σε κομητείες όπως το Πάτναμ και το Σάφολκ, και είναι λευκοί Αμερικάνοι αναστατωμένοι με το γεγονός ότι άλλοι Αμερικάνοι δεν δουλεύουν πια για εκείνους, Αμερικάνοι των οποίων ο πλούτος και η δύναμη φαινομενικά έχουν δεχτεί επίθεση και έχουν διαβρωθεί κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Και τα θέλουν πίσω - με τη βοήθεια του Τραμπ.

Πηγή: <https://www.jacobinmag.com/2017/08/trump-white-working-class-gop-rich-pe...>